

J.R. Mendiola

Quentin Tarantino (QT) sap, des de la seva primera pel·lícula, *Reservoir Dogs*, com vendre el producte. El producte és ell i ja no caldria explicar massa més coses. La resta: un recull de tots els seus records com a espectador. No juga a fer homenatges. Tothom pot reconèixer els orígens i les influències, que no són precisament les dels out-

siders que anomena constantment el guionista, actor i director a l'hora de fer declaracions. Encara que pot ser que després de Woody Allen, el director de la sobrealorada *Pulp Fiction* sigui el més desitjat pels actors del cinema nord-americà. ¿Qui no pagaria per passar a formar part de la factoria Tarantino? En qualsevol cas, hi ha molt de punts semblants entre Pedro Almodóvar i QT, bàsicament en la capacitat d'expectació que gene-

ren a cada nova estrena, sense necessitat d'una campanya publicitària en què el secret està en la "pasta", la que gasten en promoció. Cap d'ells dos no la necessiten. Es basten solets.

Endemés aquest petit article sorgeix de la pregunta que es fan alguns: ¿és QT un geni? El que pareix molt clar és que no estam davant un bluf. Proven de veure *Reservoir Dogs* i veuran com és veritat i, fins i tot, *Pulp Fiction*, que no decepen en absolut. Fins i tot alguns intel·lectuals s'han agenollat davant QT, qui es manifesta seguidor incondicional de Godard i Truffaut, entre d'altres, fet que serveix de coartada al seu allau de fans i hagiògrafs. Però està ben clar que els exemples més evidents que segueix fidelment, per exemple a *Kill Bill*, no van més enllà dels típics films de *Kung Fu*, amb una mena d'aura que no he aconseguit veure encara.

Penso que QT és el que es veu. Ni més ni menys. La resta onanisme dels qui hem d'omplir folis parlant d'un i de l'altre. Tarantino és eclèctic, bàsicament, hàbil, llest i sobretot controlador mediàtic brillant, una faceta que mai no ha preocupat els grans creadors, els investigadors del llenguatge cinematogràfic, en aquest cas concret. El mèrit de QT és només la seva habilitat per calcar una seqüència i una altra sense cap rubor. No és inspiració; és *ciclostyl* pur i dur, amb una certa gràcia. Fins i tot amb molta gràcia. En cap cas cap troballa d'un innovador. Tampoc no li negarem la seva erudició, sense tenir en compte si el seu *background* ens interessa o no. A mi particularment gairebé gens, vist el que he vist i no els que ens han contat. I, és clar, el que a alguns els pareix genial a mi em sembla enginyós. Per ventura, ell pretén ser el primer i no el darrer. És per erudició i habilitat que es poden lligar seqüències prou conegudes, fins i tot molt tòpiques i donar-los segell propi i, fins i tot, estil. Estil innegable. No tant en el cas de l'estructura dramàtica, suposadament literària, que necessitaríem un parell de folis, perquè precisament aquest caire és el que l'ha pujat al pedestal de la immortalitat, que tampoc ningú li ho pot negar. Voldria acabar amb una pregunta sobre *Kill Bill*. ¿Què punyetes farà amb la segona part? He de reconèixer que si vull saber això m'ha guanyat la partida. Per ventura, QT només volia això. 🎬